

Maar Annie gaf me er geen, en kwam bij me in den hoek, waar ik me voor den schop geborgen had.

— Klein Casje niet trappen, zei ze, en gaf me nog een stukje van haar korstje.

's Avonds, als ze moet gaan slapen, neemt ze me altijd meê op haar stroozak en slaap ik tegen haar in. Ze houdt dan altijd mijn oor vast, zeker uit vrees, dat ik haar in den slaap zal ontloopen. We liggen dan lekker warmpjes bij elkaar, en ik zou niets aan te merken hebben op deze manier van rusten, als Neeltje niet iederen avond om tien uur thuis kwam en me

.... probeert allerlei rare dingen met mijn staart en mijn ooren,

over, dat 't zoo'n eind loopen is van d'r Mevrouw. Dan zegt ze meestal:

— Brr., wat 'n end! En geeneens centen om te trimmen.

„Trimmen,” wat is dat? Weet jij 't?

Je begrijpt, dat we met ons drieën heel nauw liggen op die matras, en dat ik nog al eens wat duwen te verdragen heb, vooral van Neeltje. Soms ook geeft Neeltje kleine An zóó'n stoot, dat ik van het bed afsukkel op den harden vloer. Dat doet wel eens pijn, en Antje begrijpt dat zóó goed, dat zij er om gaat schreien. Lief hè? — Maar vader vindt het niets lief en schreeuwt dan met een paar vloeken uit de alkoof:

erg onzacht op zij schoof, om ook een plaatsje op de matras naast An te hebben.

— Leit die vuile hond weêr bij je? vraagt Neeltje dan geregeld, en als Annie wakker wordt, zegt ze:

— Niet vuile hond, — *mijn* Casje! En ze drukt me vaster tegen zich aan, bang dat Neeltje me weg zal nemen.

Neeltje zal zoowat twaalf jaar zijn; ze gaat 's morgens al vroeg de deur uit en komt om tien 's avonds eerst thuis. Ze is op een dienst, geloof ik, heel ver van ons huis; want ze klaagt er altijd